

af sine ægte Aldersgrænse; ogsaa det Hensyn gjort sig gjældende, at det, naar Pigen er under 16 Aar, ikke staar i Forførerens Magt, uden ifølge særlig Dispensation, at give hende den eneste fuldstændige Oppreisning ved at ægte hende. Ifølge den hele Charakter af den her omhandlede Forbrydelse — til hvis Begreb iøvrigt Besværgelse ikke udføres; jfr. Ordene: „til Utugt forfører“ — maa den vistnok anses for langt mindre strafværdig end den i § 170 omtalte, og man har endog meent, at Straffen i Almindelighed burde sættes til Fængsel (alle 3 Aar), ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel; imidlertid turde dog Omstændighederne kunne være saa graverende, navnlig ved hyppig eller gjentagen Forførelse af deslige Pigebørn, at der kunde være god Føie til at anvende en alvorligere Straf; og man har derfor som Straffekalternativ under skjærpene Omstændigheder tilføjet Forbedringshuusarbejde indtil 2 Aar. — I Udkastets § 172 endelig taber Forførelsesmomentet for en stor Deel sin Betydning, forsaavidt som de der omtalte unge Fruentimmer under 18 Aar ialtsald i Reglen maa antages at være saaledes udviklede, at de have Bevidsthed om deres Gjerningers sædvanlige Betydning og anses med fri Villie at give det Samtykke, som udtryffeligt forudsættes at være tilstede fra deres Side. Der fordrer derfor i Paragraphen endnu et Moment, før at der kan blive Spørgsmaal om Strafansvar, det nemlig, at den Paagjældende griber forstyrrende ind i det Familieliv; hvori det unge Fruentimmer lever, ved, uden hendes Forældres eller Bærgers Minde, at bortføre hende for at øve Utugt eller for at indgaae Egtekab med hende. Det er altsaa et nyt Moment, Krænkelsen af Forældrenes eller Bærgerens Ret, her træder til, medens man dog paa den anden Side ikke har troet at burde tillægge dette Moment i og for sig alene en saadan Betydning, som steet er i den norske Straffelovs Kap. 18 § 5, der sætter Straf for den, der fra hendes Forældre eller dem, som staae i disses Sted, bortfører enhver umyndig Kvinde, skjøndt hun er over 18 Aar. Det er da navnlig ogsaa af Hensyn til, at de unge Fruentimmer, som § 172 omtaler, tilbeels maa antages ikke endnu at have naaet den fulde

legemlige og aandelige Modenhed; at man, medens Fængsel iøvrigt i Almindelighed anses som en passende Straf for den omhandlede Forbrydelse, dog har troet som Straffekalternativ at burde opstille Forbedringshuusarbejde indtil 1 Aar, forsaavidt Bortførelsen er steet i den Hensigt at øve Utugt med den Paagjældende. I Lighed med, hvad der er foreslået i § 168; synes nemlig ogsaa her Bortførelsen at burde betragtes som mindre strafbar, naar Hensigten var at indgaae Egtekab. Man har derhos i nærværende Paragraph fundet fuld Føie til at lade Paatale falde bort i det Tilfælde, at den Skyldige ægter det bortførte Fruentimmer, medmindre hendes Forældre eller Bærge alligewel gjøre Forbring derpaa. De Betragtninger, som tale imod at lade Straffansvaret for Voldtægt og lignende Forbrydelser bortfalde i Tilfælde af Egtekab, kunne nemlig ikke saaledes gjøres gjældende her, hvor Forbrydelsen har en væsentlig ringere Strafbarhed og tilbeels endog har Charakteren af at være en Krænkelse af mere private Familierettigheder, ligesom Fremtvingselsen af eller Opnærningen til Egtekabs Indgaaelse ikke kan have saameget imod sig i de i § 172 omtalte Tilfælde, hvor det vogne Fruentimmer forudsættes at have været enig med Bortføreren; og hvor en gjensidig Tilbøielighed til at indgaae Egtekab med hinanden meget vel kan være eller ialtsald tænkes at komme tilstede. Her synes det derfor berettiget at tillægge Hensynet til, at der skaffes den unge Kvinde og hendes Familie den bedste Oppreisning, ved at Bortføreren ægter hende, en stor Betydning. Hvad der tilsigtes, opnaaes imidlertid kun tilfulde, naar den Skyldige ægter Fruentimmeret, forinden Sagen kommer til Paatale; ligesom det ogsaa vidner om ringere Strafftyd hos den Paagjældende, jo villigere han er til at yde Oppreisning i egenem Egtekab; Paragraphens Slutningsbestemmelse gaaer derfor alene ud paa, at Paatale kan falde bort; hvoriimod der ikke aabnes Udgang til, at den idømte Straf kan eftergives, naar den Skyldige først efter Dømmen bestemmer sig til at ægte Kvinden. Forsaavidt iøvrigt det Ubalicerende netop tilbeels ligger i Krænkelsen af Forældres eller Bærgerens Ret, idet Kvinden selv forudsættes at være enig